

okrožnico s podeljenjem papeževga blagoslova.

Razmere na Balkanu. Ruski car je bil prve dni tega mesca gost našega cesarja. Bila sta skupaj na lovu v Münzstegu na Gornjem Stajerskem. Ob tej priliki pa se je tudi veliko posvetovalo o razmerah na Balkanu. Nobeden vladarjev ne želi vojske, in če bi tudi Bulgarija ali pa Srbija začela z vojsko, jih ne bode niti Avstrija niti Rusija podpirala. Pač pa se je v Münzstegu sklenilo, zahtevati od Turčije, da v Makedoniji ublaži razmere. Ustaši pa ne verjamejo, da bi Turčija res kaj odločilnega storila, zato se pripravljajo, da nadaljujejo boj skozi vso zimo. Najmanj 20 000 mož ostane pod orožjem.

Vojna navarnost v vzhodni Aziji. Japonske čete so baje zapustile Dari in se vkrcale na Korejo, v kratkem se pričakuje še več vojaštva. Istotako je 50 000 ruskih vojakov pripravljenih, da se vkrca na Korejo. Sluti se, da se med Rusijo in Japonsko nekaj plete. Za Korejo sta se Japonska in Kitajska stoletja krvavo bojevali, sedaj pa je stopila na mesto Kitajske Rusija ter namerava na vsak način posesti Korejo. Japonska seveda ne namerava svojega najdragocenejšega ozemlja prepustiti brez boja, zaradi tega se z vso resnobo pripravlja na vojno. Tudi Rusija se zelo resno oborožuje. Sploh je stališče v vzhodni Aziji zelo vroče.

Dopisi.

Kapela pri Radgoni. (Piskrovez.) Morebiti mislite, gospod urednik, da me je hudobni svet spravil že pod zemljo ali pa mogoče tudi mislite, da so me braččijanci pojedli na golažu po volitvah v okrajni zastop gornjeradgonski? Toda temu ni tako, ampak jaz sem še vedno čvrst hrust ter še uganjam vedno svoje burke po grešnem svetu, vežem piskre, rinkam ptujske krote itd. Delal sem tudi pri Mireki spodaj v grabi pod Parčjakom. Vezal sem piskre, ranigle, skleda in druge v to stroko spadajoče reči. Gospod urednik! Tukaj Vam je kraj za korondiče v tej grabi. Mimo teče precej velik potok, kjer se lahko ti gnusi kopljejo, zraven je tudi šuma, kamor jih goni Mirek na pašo. Zato jih tudi redi precejšnje število. Oh, zdaj pa gor v breg k Močniku. Sitna reč to, da mora šepav človek hoditi v take hribe. To Vam pravim, to ni dobro, da svet ni bolj raven, bi vsaj ubogemu piskrovezu ne bilo treba v bregove laziti. Pa naj bo, ker ga jaz itak ne morem zravnati, grem rajši gori k Močniku in prav pridno delam svoj kšeft, ker vem, da še stric hranijo v kleti nekaj one, oh, one ljube žgane kapljice, katera mene tako pokrepča. Pa saj sem jo tudi dobil, pa še prav dobre, zraven pa še par grošev. Korajžen tresnem »cejač« v puto, puto na pleča, pa stopim k Čuki. Stopim v hišo, prav lepo pozdravim strica, pa nič odgovora. Sedijo za mizo z neko stvarjo v rokah in niti ne trenajo z očesom. Pozdravim drugič, tretjič, četrtič, pa nič in zopet nič. Takoj mi pride na misel: Stari je začaran. Ker se razumem nekoliko o zagovarjanju pri taki reči ter nosim vedno pri sebi neke žegne iz sv. Višarj, stopim k stricu in začnem moliti nad njim molitev iz korana; ko pa izgovorim stavek: Alah, Alah je velik in Mohamed je njegov prerok, se stari vzdigne ter se z vso silo zakadi v me tako, da sem bil takoj pod sepom in seveda tudi hitro na cesti. Še le zgoraj pri Bištofu, kjer sem dobil tudi nekaj dela, zvedel sem, da so Čakov stric ravno študirali, kako bi se dalo storiti to, da bi se »Stajerc«, katerega so držali v rokah, tiskal z belimi črkami na črn papir, ker tako bi bilo po njih mislih bolj »nobel«. Pri Bištofu zakrpam par ponvice, razdražim nekoliko njegove korondiče, se poslovim, pa stopim k Vreni, ki se piše za Jurjeviča. Pa glejte! Tudi tukaj cela truma korondičev, ki so delali grozne viže, da je človeku kar kosti pre-

tresalo. Nekoliko jih zarinkam, nekaj pohodim, en par jih pa tresnem v puto, ker s tem je neki dobro kaditi okrog živine in po hlevih, ker po tem kadilu vse muhe pocrkajo. Bom poskusil. Če bo res tako dobro sredstvo za pokončevanje muh, bom bralcem »Sloven. Gospodarja« naznanil.

Krevsam dalje do Batičkarja, kateremu je Horvatov Rudolf »Stajerca« »perštela«. Zabrusim mu par gorkih skozi vüha, zakaj se da tako pregovoriti.

Zdaj sem pa mislil, da bo čas iti domov. Poprej bi se rad še nekoliko pokrepčal. Pa kam hočem iti? K Horvatu ne grem, ker tam bi imel gotovo zopet opraviti s »Stajercem«. Pa grem k Peku, si mislim, in tako tudi storim. Naročim si za en »zeksar« »karpantenpiter« in žemljo. Dobim naročeno, se pokrepčam nekoliko in še le zdaj se ozrem okrog sebe. In kaj zapazim? Ravno za mojim hrptom kobaca grozno napihnjena ptujska žaba. Hitro jo bacnem iz stene pod duri, na jezo še spijem za en groš; ko sem šel iz hiše, spodtaknem se v pekov koš in ha, ha, ha! razsikal sem mu žemlje. Teremtete, to Vam je bila komedija. Korondiči pa so jih skupaj brali; jaz pa sem jo hitro pobrisal, da bi mi ne padlo kaj na glavo, ker pekova gospa so strašno huda žena. Ker je tukaj pri nas grozno zanimanje za piskroveza in ker bi ga »Stajerčevi« pristaši posebno radi poznali, se jim bodem, ako bodete gospod urednik dovolili, v kratkem v Vašem listu predstavil.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Čudne, da smešne razmere vladajo pri nas. Muhič in Vučina dobivata po pošti ogromno množino pisem, v katerih se obsoja njih dejanje, da sta glasovala pri volitvah v okrajni zastop za nemčursko stranko. Še celo sovjaške babe so sprevidele, kako narodno nesrečo sta nam ta dva nakopala. No, preti se s tožbo, in Vučina pošilja tistim, o katerih kaj sumi, pisma, naj pridejo na pogodbo, drugače jih izroči sodišču. Le poskusita! Vučina se je neke izrazil: »Kak do Muhič volili, tak mo mi.« Muhič so volili očko Bračka in Vučina so tudi volili Bračka. Vrabci na strehi so pa čivkali, da je Vučina Muhiča pregovoril, naj voli nemčursko. Smeš gre po celem Sovjaku in celi fari, ker so začeli vrabci peti novo pesem. Znabiti so se je naučili v Coblovem prosti. Glasi se tako in je povsem resnična:

»Ko b' Cobla ne b'lo,
tud' Muhiča ne b'lo,
in Bračko bi zletel
s prestola strašno — strašno, uh-juj!«

Da, da, kam ste gledali pri občinskih volitvah?! Tudi naroden kramar Vogrinec se strašansko jezi, pa ne za to, ker je Bračko zmagal, ampak zato, da mu pravijo, da ni naroden, ampak neroden. Človek res ne ve, katero je pravo. On pa se hrabri in pravi, »da je Slovenec po starem kopitu!« Bog mu žegnaj, staro kopito seveda!

Po Seliščih se govori, da je nekaj zelo menilo biti pisano v »Stajercu«, pa je nekdo branil. Pa ne, da bi si mislili, da bi kdo Muhiča, Vučina, Mikla ali Matjašiča notri dal. O ne! Od našega odslega č. g. Bosina. Ne vem, zakaj so tedaj branili. Ker sem ravno sedaj v Seliščih, kjer je vedno nekaj novega, vam moram hitro povedati. Štacunar Vüček ima nove cigarspice. Čista novi so! Papirnati in na konci pozlačeni. In na teh je tiskano (v »Stajerčevi« tiskarni?): »Anton Lasbacher trgovec meschanega blaga c. k. Tabak in Smodnika prodaja v Seliščih. To ima on »sehr gut« natiskano. Tam, kjer pa je tisti »hudi pes«, je pa napisano »Slimmer Hund«. Teremtete! to tudi ni kar si bodi za Selišče, da imajo ondi »Slimmer Hund«. — V Okoslavcih je dobil Bračko prav dobro pod nos. Pri seji je diktiral nemško, pa mu povedo, da to ni tako kakor si gospod oča mislijo, pač pa da se v slovenski občini samo slovensko diktira. In tako je Bračko obmolnil, kakor če bi mu jezik odrezal. Druge občine, posnemajte in kmalu bodo oča vedeli, da se s Slovenci ni šaliti! — Nek Jurjevčan bi se

rad dopadel ljutomerskim nemškim uradnikom in je napisal drugači prav snažno, a nemško pismo, samo »nezgrüntano« dosti kozlov, slovničnih in pravopisnih je bilo, tako da so se vsi smejali ter imeli za norca vse Slovence. Jurjevčani, tega več ne delajmo! — Vojaški novinci zapuščajo rojstni dom. Vse je žalostno, in mnogo solz se pretoči ob slovesu; koliko pa še skrivaj! Pa nič ne pomaga, ker: »Za brambo domovine — skliče cesar svoje sine«; ti pa ga ubogajo, akoravno marsikateremu ob slovesu poka srce.

Tako smo pogledali malo po jurjevski fari. Če bo pa kaj trebalo, pa že povemo!

Iz Korondičberga nad Peklom. »Ta preklicani lovec, ki nam je spet pokradel te naše lepe živalice. Da bi jih vsaj plačal, ne pa da odide z njimi meni nič, tebi nič! Še ne vpraša nikogar!« Tako so klepetale vrhovske klepetulje, ko sem jim zadnjič korondiče pobral. Posebno jedna je v jednomer jeziku sukala: »In ta lovski tat...! Oh uboga moja živalica!« — Žal mi je postalo, da sem jim te nedolžne živalice pobral in sklenil sem, se podati v puščavo — se pokoriti. Kje pa še puščavo najti? to še je bilo vprašanje! Listam po koledarju in res najdem: Sv. Lovrenc v Puščavi. V to puščavo sem se namenil podati najmanj štirinajst dni. Zato se napotim k Škrinjarskemu rudarju, da vzamem od njega slovo. Rudar mi je postregel z dobrim vinom ter mi omenil, da bi mi zraven lovske uniforme kaj lepo pristojala cepikliška kapa. »Kje pa jo hočem dobiti?« ga vprašam. »K Babocu si ne upam, ker sem mu zadnjič korondiča ukradel.« »E kaj ni drugih krojačev!« mi odgovori. »Pa idi v Bišečki vrh k krojaču Baštjanovemu Janžeku, ki je črmlenski advokat.« »Ta je pa pravi!« mu odgovorim ter se takoj odpeljem po kapo. Cepikl pustim zunaj, sam pa se podam v hišo, kjer hitro kupim kapo. Ko pa si mislim zopet sesti na cepikl, zapazim, da je v gumi na kolu luknja. Hitro pogledam, kaj bi neki bilo. »Pa tristo šmentov!« V gumiju je bil žnidarjev korondič, ki mi je mislil cepikl uničiti ter se je iz strahu pred menoj skril. »Čakaj spaka!« si mislim. Zakrpal sem kolo, vsedel se na cepikl ter halo naprej. Ej, to vam je bila štima, ko se je korondič sukal v kolesu. Ljudje so mislili, da so prišli odkod tudlzokarji. Ta škoda, katero mi je mislil ta korondič prizadeti, me je tako razjezila, da sem pozabil na puščavo ter sem sklenil svoje love nadaljevati in sicer takoj, ker sem imel tudi gver in respetlin seboj. Da tudi svoje velike torbe nisem doma pozabil, je samo ob sebi umevno. Pripeljal sem se do Belečevega Frančka pod »britolom«, namreč ta istega, ki ga je tako mrličev strah, da si je naročil korondiča, ki bi ga naj stražil. Pa kako zanesljiva straža je to, lahko posnemamo iz tega, da sem ga jaz brez vsega truda spravil v torbo. Od tod se peljam v Ločki vrh k Čehu, kjer zagledam korondiča, ki je stal nad vratni ter držal smrekov vršič kvisku. Tudi tega si prisvojim. Od tod se peljam dalje. »Pa kaj hudiirja neki drdra?« Proti meni je letel Pajnhov, na katerem se je peljal lep korondič. Namerim puško »Pok!« Pajnhov oddrda mimo me, korondič pa je ležal stegnjen v grabi. Naložim si ga v torbo ter se podam k Olčevemu Frančku po dobro rejenega korondiča. Ko tudi tega dobim, kakor tudi pri Strahečevem Poltu v Ločiču, podam se h Golobu krčmarju, da si pogasim žejo. Ko pridem v hišo, kličem natakraje na vse kriplje, pa ni prišel nobeden. Grem gledat v zadnjo hiško, kjer najdem Goloba, ki je namesto kukovce korondiča božal. Ta čas, ko mi je natakalo vino, prisvojim si korondiča, izpijem potem vino ter odfrčim v Trnovce k Bračičevemu Naceku. »Tri sto medvedov, ali imajo krta v steni?« si mislim. Pogledam z respetlinom, kaj bi bilo. Bil je korondič, katerega hitro izkopljem ter vtaknem v torbo. Nacetu pa bi svetoval, naj raje korondiča opusti, sicer se mu steno podkoplje, da se na njega zvali, kakor se je že zgrudila na njegovo ženo. Ali pa ga naj vsaj močno za-

rinka. Vozil sem se na vse strani, pa nisem imel več sreče. Ves nevoljen se podam v Biš v narodno gostilno, kjer sem se krčmarju pritoževal. On pa mi pravi: »Veš, dragi cepiklist, korondičem se godi od tedaj, ko je bil pri Sv. Juriju sv. misijon ter so hoteli požreti vse čast. gg. misijonarje, jako slabo. Kar tako zapored letajo nazaj v Ptuj. Da pa bi izpečali še to bore število, kolikor jih je še, poslali so meni po velki maši prvi dan jednega, drugi dan pa kar trideset korondičev. Pa vzel sem tisti veliki bič v roke ter jih iztiril vse nazaj v Ptuj.« Ta njegov čin sem pohvalil, pa vendar mi je bilo žal, da ga nisem tedaj obiskal, da bi jih bil meni izročil, ker bi jih potem imel ravno polno torbo. Tako nekoliko vesel, nekoliko pa žalosten se podam v svoj brlog, kjer ostanem do velikega jesenskega lova. O taistem pa bodete še zvedeli, gospod urednik.

Cepiklist Neznasekdo.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Politično društvo „Pozor“ s sedežem v Ptuj priredi v nedeljo, dne 11. okt. 1903 ob 3. uri popoldne na dvorišču (vrtu), pri neugodnem vremenu v prostorih gospe Jagodič na Ptujski gori shod z nastopnim vspeedom: 1. Pozdrav predsednika, 2. Slučaj Bratstva in nemško časopisje — poročevalec g. dr. Ant. Brumen. 3. Čitanje resolucij in glasovanja o resolucijah. 4. Slučajnosti in nasveti. — K prav obilni vdeležbi vabi odhor.

Volilni shod v Velenju. V nedeljo, dne 11. t. m. se vrši v Velenju pod župnikovim kozolcem volilni shod, pri katerem poročata državni poslanec vit. Berks in deželni poslanec Vošnjak o svojem delovanju. Na dnevnem redu tega zborovanja sta tudi govora dr. Vlad. Serneca in dr. Kukovca.

Volilni shod v Dobrni pri Celju. V nedeljo, dne 18. okt. se vrši na Dobrni velik političen shod. Na shodu bodo govorili: drž. poslanec g. Jož. Žičkar, deželni poslanec g. dr. Iv. Dečko in drugi. Ker je ta shod velikega pomena za Dobrno in okolico, opozarjamo že danes na ta velevažen pojav v političnem življenju Dobrne in okolice.

Imenovanja. Dežel. sod. svetnikom sta imenovana sodna tajnika g. Karol Mulley v Ljubljani za Celje in g. Alfonz Kapun iz Maribora za Velikovec. Dalje so imenovani dež. sod. namestnikom in ostanejo na svojih dosedanjih mestih okrajni sodniki gg.: dr. Jožef Kronvogel v Št. Lenartu v Sl. gor., Maks Vidic v Gornjemgradu. Dež. sodnim svetnikom je imenovan sod. tajnik Adalbert Kotzian v Celju za Celje. — Zopet sta imenovana dva našemu narodu tuja Nemca za Celje, ko imamo vendar toliko slovenskih sodnikov, ki so na Spod. Štajerskem doma in bi radi službovali v domačih krajih. Toda zagrizeni naš nasprotnik na predsedniškem mestu deželnega nadsodišča v Gradcu grof Gleispach nalašč prestavlja Slovence iz naših domačih krajev, k nam pa vtika Nemce, kateri sami ne grado radi sem. Tukaj potem neradi služijo ter so nevljudni, da večkrat celo surovi z ljudstvom, katerega ne razumejo in ne ljubijo! A grof Gleispach hoče, da iz naših mest in trgov ne izginejo Nemci, za to nam pošilja tako rad le nemške uradnike. Mi pa pravimo: Proč z nemškimi uradniki!

Spremembe pri notarijatu. Wilibald Swoboda je prestavljen iz Šmarj v Konjice, notar Alojzij Krajnc iz Senožeč v Šmarje in dr. Josip Haas iz Velikovec v Maribor. — Svoboda in dr. Haas

sta Nemca. V Mariboru imamo sedaj samo enega slovenskega notarja, namreč gosp. dr. Firbasa, katerega se naj vsled tega Slovence trdno drže. Dosedaj smo imeli Slovenci dva slovenska notarja v Mariboru, namreč dr. Radeja in dr. Firbasa. Nam sovražna vlada pa nam je vrnila sedaj na Radejevo mesto Nemca. Isto je storila v Konjicah, kjer smo imeli slovenskega notarja Kocbeka. Tako nam Nemci jemljejo mesto za mestom!

Premeščeni so davčni praktikantje: Franc Gala iz Brežic v Celje, Ant. Cvahte iz Konjic v Celje, Josip Čepin iz Celja v Konjice, J. Žuža iz Celja v Cmurek in Zvonimir Dobrave iz Kozjega v Mürzzuschlag. Slovenski uradniki se prestavljajo v tuje kraje, sem v naše kraje se pa nastavljajo i uradniki, ki psujejo slovenske kmete, pljujejo na slovenske pobotnice ter zasramujejo slovenski narod.

Mohorjani za družbo sv. Cirila in Metoda! Kmalu dobimo knjige Mohorjeve! Najboljše bo, da ob tej priliki plačamo udnino za drugo leto. Človek je tako brez skrbi, poverjeniki naši pa so s tem jako zadovoljni. Pa še nekaj! Naša imenitna šolska družba sv. Cirila in Metoda potrebuje za obrambo naše revne dece ob mejah denarne podpore. Mohorjani, darujmo letos, ko bomo prejeli knjige Mohorjeve, vsaj 2 krajcarja za našo podporo potrebno šolsko družbo. Če vsak Mohorjan stori svojo dolžnost, dobi ta družba lepo podporo. Slovenci, Slovenke, naj ne bo ta opomin glas vpijočega v puščavi! Seveda, tudi večjo svotico, ako le moreš, smeš ob tej priliki darovati za družbo sv. Cirila in Metoda. Pa ne pozabiti!

Poročil se je v Celju gosp. dr. Anton Božič z gđeno Olgo Filipičevo. — V nedeljo, dne 4. t. m. se je poročil g. Franc Strupi, trgovec v Celju z geo. Karolino Drofenikovo iz Št. Jurija ob juž. žel.

Častnim občanom je imenovala občina Lahonci čast. gosp. Frančiška Štuhec, kapelana pri Sv. Tomažu blizu Ormoža. — Občinski odbor v Mrčinseli je imenoval v svoji izvanredni seji dne 4. okt. g. Osvalda Pustišeka častnim občanom za njegove zasluge kot bivši občin. tajnik.

Porotno zasedanje v Mariboru. Za IV. porotno zasedanje t. l. je imenovan predsednikom porotnega sodišča dvorni svetnik in predsednik okrožne sodnije Greistorfer ter njegovim namestnikom višji deželno sodni svetnik dr. Voušek in deželno sodna svetnika dr. Pevetz in Morocutti.

Mariborske novice. Načelnik požarne brambe, lekarnar g. Horinek je odstopil od požarne brambe, ker je dal svojo lekarno v najem in se preseli na Dunaj. — Na tukajšnjem pokopališču je neznan hudobnež iz nagrobnega kamna pismonoše Wandala izbil fotografijo, ki je bila vklesana v kamen. Skrajna surovost! — Pred nekaj dnevi je kupila učiteljeva vdova Sket na tukajšnjem trgu gobe. Ko je iste doma z otroci zavžila, nastopili so pri vseh znaki zastrupljenja. K sreči jih niso veliko zavžili, tako da ni bilo resne nevarnosti za življenje. Torej pozor pri nakupovanju gobl! — V mariborski bolnišnici so umrli: Andrej Šega iz Goraje Bistrice, Alojzij Celcer in Franc Žizek iz Plača. — Posestniški sin Franc Dugovnik iz župnije Selnica ob Dravi je prišel k vojakom k 47. pešpolku v Maribor. Komaj pa je oblekel vojaško suknjo, že jo je moral zopet sleči ter iti v luknjo k sodniji, ker je ukradel dne 22. m. m. trgovcu s perulnino, J. Abtu, kolo. — Zadnji nedeljo po noči so se zopet topli pri gostilni »Burgmaierhof«. Hlapca Jurija Juršec, ki je služil pri Šosteriču, so tako stepli, da so težko ranjenega prepeliali v bolnišnico.

Sv. Barbara niže Maribora. Dne 24. m. mes. je umrl vpokojeni šentpeterski nadučitelj Lovro Rolla v 74. letu. Rojen je bil pri Sv. Ani na Krembergu, ljudsko šolo je obiskoval v Št. Lenartu v Sl. gor. in nadaljne višje šole v Mariboru, kjer je prebil skušnjo »najbolje« l. 1847. Še istega leta je nastopil učiteljsko službo kot pomčnik v Lepi Kapeli,

potem je služil še v Svičini, Hočah, pri Sv. Antonu v Slov. gor., v Zavrču, v Ormožu, pri Sv. Miklavžu na Dr. pelju in od 19. avg. 1858 neprenehoma v Št. Petru pri Mariboru do 1890, torej blizu 32 let. Celo vrsto njegovega učiteljevanja so ga spremljala častna priznanja hvalevrednega delovanja v soli in cerkvi. Tudi za sadjereje je dobil častno priznanje, kajti s to stroko se je mnogo bavil svoje dni. L. 1898 se mu je podelila častna kolajna za njegovo vestno in marljivo učiteljevanje s posebnim častnim pismom, kar ga je na stara leta resnično veselilo in rad jo je ob prsih nosil, spominjajoč se svojih 43 službenih let. Svetila mu večna luč!

Vinogradniki pozor! Letošnje vino bode, kakor se vidi, prav dobro. Ker pa je lansko bilo kislo, skoro nepitno, bode vse hotelo piti letošnjega. Toda tega ne bo mnogo in ga bode vsled tega kmalu, menda že do pomladi, zmanjkalo. In tako bode prišlo, da se bode letošnje vino prihodnje poletje drago plačevalo. Vinogradniki, ne dajte si torej teh par kapljic, ki je bodete prideltali, izdreti za slepo ceno! Kar v jeseni po robu, in nastavlajte ceni vi, ne pa vinski spekulantje!

Št. Ilj nad Mariborom. Že pred kratkim se je nekdo v tem listu pritoževal nad našo pošto upraviteljico, katera ne razume besedice slovenski. Če pride slovenska stranka na pošto in zahteva v svojem jeziku kaj, zadere se oholo: »I veršite niks bindiš«. Opozarjamo rodoljube, da store potrebne korake, da dobimo slovenskega jezika večjo upraviteljico. — Kaj slabo se godi »Štajercu« pri nas. Naročen je nanj Repnik (5 iztisov), Felser, hotelir in slovenski (!) nadučit. Sadu. Pred kratkim je zlezal »Štajerc« v neki gostilni v žep nekemu gostu; ta prišedši domov ga je prav slastno prebiral, a doletela ga je nesreča. Po naključju pride k temu možu nek narodnjak, kateri zagledavši »giftno krot« na mizi, jo zažge s Ciril-Metodovimi užigalicami. Prav tako! Le proč s to ljuliko! Pogin Štajercu! — Narodni mladenič.

Tepež. V Rušah so se stepli v nedeljo, dne 4. t. mes. štirje kmečki fanti. Pri tem je dobil Jožef Sevšek tako težke rane, da je drugo jutro na to umrl. Ostale tri je žandarmerija zaprla.

Goreč razširjalec „Štajerca“ je radgonski mestjan Winkler, kateri je tudi za slovensko občino v okrajni zastop volil s Štajercijanci in je tudi bil izvoljen v odbor. Ta gospod je namreč tudi okrajni cenilec. Prišel je tudi v Ščavnisko dolino k narodni hiši na cenitev posestva po umrlemu J. Č. Ko je ta gospod po svojem opravi odšel, je na stolu, kjer je sedel, ležal prav tolsti korondič. Tudi nekemu narodnemu mladeniču je potem enega vsilil. Gospod Winkler, ali ste s Štajerci tako obloženi, da vam kar iz žepa skačejo? Vaši Štajerci pa so takoj zleteli na smetišče!

Iz bližine Cmureka. Kakor poizvemo iz zanesljivega vira, je poslala pristojna oblast vspešno z nemškim šulferajnom (!) občina Sladka gora pri Cm. ter Selnica ob Muri nalog (!) da morajo prispevati gotove svote za povečanje in prezidanje šulferajnske šole na Sladki gori. Prva občina, v kateri se nahajajo sami vrli katoliški nemški in slovenski kmetje, je odločno zavrnila ta nalog s pristavkom, da si raje sama sezida svoje šolsko poslopje, nego da bi tlačanila še z naprej židovskemu šulferajnu. Upamo tudi, da bode istotako učinila vrlonarodna občina Selnica, katere del je včlan v to m—učilnico. Stariši slovenski! Ali še ni zadosti, da vam tuji vzgojujejo vašo deco, trgajo iz prsi ljubezne do milega našega maternega jezika? Sedaj pa še hočejo, da bi židovskemu šulferajnu delali raboto ter na njegovem posestvu postavili palačo, katera pa bi bila potem seveda njihova last. Ali hočete, vi kmetje, zopet stare čase nazaj, ko je moral vaš prednik tlačaniti in raboto delati kot črna živina nemškim grofom in drugim bogatašem-oderuhom? Ne, tega ne boste storili, raje si sezidajte svojo šolo, otesite se židov-